

.. โอวาทธรรมกรรมหลวงปู่เปลี่ยน ปัญญาปทีโป เช้าวันอาทิตย์ที่ 23 มิถุนายน 2556..

..*โยมเวลาพระให้พรคอยถ่ายรูป ให้พระท่านนั่งเรียบร้อยเสียดก่อน เวลาพระท่านหันห้ามถ่ายรูป เดี่ยวจะกลายเป็นลูกศิษย์ฝรั่ง ฝรั่งนี้เวลาฉันขำเขาชอบถ่าย เวลาที่ให้ถ่ายดีๆเขาจะไม่ถ่าย เหมือนถ่ายรูปบ้านนี้แหละ ชอบถ่ายบ้านที่หลังมันพังแล้ว บ้านหลังดีๆงามๆเขาไม่ชอบถ่ายฝรั่งนี้ คนไทยบางทีก็เลียนแบบ ฉะนั้นเวลาพระให้พรเวลาที่ท่านนั่งเรียบร้อยก็ให้ถ่ายได้ตามสบาย*..

.. ขอเจริญพรพระราชทานญาติโยมสาธุชนทั้งหลาย ที่เราได้พากันมีความตั้งใจมีจิตศรัทธาเชื่อมั่นตามหลักพระพุทธศาสนา ว่าทำดีมีความสุขทำบาปความชั่วมีความทุกข์ เราก็เลยพากันสร้างสมอบรมคุณงามความดีเพิ่มพูนแต่บุญบารมีเอาไว้ เพื่อต้องการความสุขที่ตนเองพึงปรารถนาเอาไว้ ถ้าเราปรารถนาเฉยๆแล้วไม่ได้สร้างคุณงามความดีอะไรเอาไว้ มันก็กระไรอยู่ มันไม่นำได้ เหตุฉะนั้นก็ให้พากันทำ ได้ทำบุญทำทานการกุศล ได้รักษาศีลหรือไหว้พระสวดมนต์ก็ดี แผ่เมตตาก็ดี เป็นคุณงามความดีทั้งนั้นที่เราจะได้พากันทำ เหตุฉะนั้นการทำคุณงามความดีนี้เป็นของที่ทำยากหน่อย เหมือนศรัทธาญาติโยมจะเอาของมาทำบุญทำทานนี้แหละ ก็ตั้งใจหลายครั้งหลายคราวบางบุคคล คิดหน้าคิดหลังคิดเข้าคิดออกอยู่ ตั้งใจแล้วยังปลงยังวางไม่ได้ อันนี้เราชนะ คือชนะแย่งชิงมาจากปากลูกปากหลานหรือจากปากพ่อปากแม่ก็ดี มาทำบุญทำทานการกุศลได้ เรียกว่าเรามีชัยชนะความตระหนี่ จากดวงใจของตนเองได้ ละจากกิเลส กิเลสเป็นเครื่องกั้นกลาง เพื่อไม่ให้คนได้สร้างคุณงามความดี แต่ถ้าเรานี้ใช้กิเลสให้เป็นมันก็เป็นประโยชน์ เป็นประโยชน์อย่างไร ก็คือความอยากนั้นเป็นกิเลสตัณหา เป็นเหตุไคร่ตัณหาคือความอยาก ไคร่อยากไคร่อยากก็เป็นกิเลส อันนี้เราอยากทำคุณงามความดีก็ต้องอาศัยกิเลส

.. เหตุฉะนั้นกิเลสมีทั้งคุณและทั้งโทษ ถ้าเราทำบาปความชั่วทั้งหลายที่เขาทำกัน ก็เรียกว่าใช้กิเลสไปในทางที่ผิด ทำให้เกิดทุกข์เกิดความเดือดร้อนเกิดขึ้น ถ้าใช้กิเลสไปในทางที่ผิด ไปในทางกายวาจาใจที่เขาทำกันอยู่ เรียกว่าใช้กิเลสผิด ถ้าเราใช้ในทางที่ถูก อยากจะสร้างคุณงามความดี อยากทำบุญทำทานการกุศล อยากรักษาศีล อยากเจริญเมตตาภาวนา เราก็อาศัยกิเลสซึ่งเป็นความอยาก แต่เป็นความอยากในทางที่ดีจึงทำให้เรามีความสุข เพราะกิเลสทำให้เกิดทุกข์ อันนี้กิเลสทำให้เกิดสุขก็คืออยากในทางที่ดี เรียกว่าคนใช้กิเลสเป็นประโยชน์ เหตุฉะนั้นคนอยากจะทำคุณงามความดีทั้งหลายต่างๆก็อาศัยซึ่งกิเลสกันทั้งนั้นในการที่จะละบาปความชั่ว ในทางที่ไม่ดีไม่งามออกจากตนเอง ทำให้ตนเองได้ทำคุณงามความดี ก็ต้องอาศัยกิเลส เหตุฉะนั้น กิเลสจึงมีทั้งคุณและทั้งโทษ ถ้าเราใช้ถูกก็มีคุณ ถ้าใช้ไม่ถูกก็มีโทษ ถ้าเรามาพิจารณาอย่างนี้แล้วเราก็จะเข้าใจว่ากิเลสนี้มีประโยชน์เหมือนกัน

เป็นทั้งของที่มีประโยชน์และของที่มีโทษ เหมือนกับยารักษาโรคนี้แหละ ยาบางอย่างถ้าเรากินมากก็ให้โทษ โรคก็ไม่หาย ต้องใช้ให้พอเหมาะพอดีถ้าใช้ถูกทางก็เป็นประโยชน์ ยาแต่ละอย่างๆนี้ ก็เหมือนกับว่าใช้ได้แต่ละบุคคลรักษาโรคต่างๆกัน บางคนกินหยูกกินยาถูกกับโรคนั้นก็ทำให้ร่างกายอยู่สบายสมบูรณ์ดี บางคนกินแล้วมีโทษทำให้เกิดทุกข์ กินยามากบางทีมันก็ให้โทษ มันไม่ถูกกับโรคภัยไข้เจ็บ กินแล้วไม่มีประโยชน์อะไรอย่างนั้น ก็มี ฉะนั้นถ้าเราใช้ยาเราก็จะรู้ว่ายาอะไรมีคุณยาอะไรมีโทษ โดยใช้ตนเองเป็นเครื่องวัด เมื่อตนเองกินแล้วหรือพระฉันแล้วก็ดี อะไรที่เป็นโทษก็จะได้ละ อะไรที่เป็นประโยชน์ก็จะได้กินได้ฉันต่อไป

.. อาหารก็มีทั้งคุณและโทษเหมือนกัน ถ้าเรากินบางอย่างที่มันติดกับโรคภัยไข้เจ็บอาหารก็มีโทษ บางอย่างก็มีประโยชน์ถ้ามันติดกับร่างกายติดกับธาตุชั้นของบุคคลที่กินไปแล้วนั้น ก็จะมีความสุขความสบาย เราก็ทานได้ อาหารชนิดนั้น ไม่เป็นปัญหาอะไร แต่ก็ต้องให้เหมาะสมกับสถานการณ์ร่างกายของคนเรา ฉะนั้นใครก็ตามที่เราทำคุณงามความดีทั้งหลายก็ดี ก็ทำให้เหมาะสมกับฐานะของตนเอง อย่าทำมากเกินไปการทำบุญ ทำมากเกินไปก็ไม่ได้ ทำให้เดือดร้อน พระพุทธองค์ทรงสอนไว้ว่า ให้แบ่งทรัพย์สมบัติให้ถูกให้เหมาะสม ว่าเรามีฐานะอย่างไรเป็นคนร่ำรวยมั่งมี หรือเป็นคนปานกลาง หรือเป็นคนขาดหน้าขาดหลังอยู่ ก็อยากสร้างคุณงามความดี ท่านให้แบ่งทรัพย์นั้นเป็น 4 ส่วน ส่วนหนึ่งเอาไว้เป็นทุน ส่วนหนึ่งเอาไว้ซื้ออยู่ซื้อกิน ไว้บำรุงรักษาร่างกาย ซื้อเครื่องใช้เครื่องสอยก็ดีอีกส่วนหนึ่งเอาไว้ใช้สำหรับซื้อหยูกซื้อยาหรือไปหาแพทย์หาหมอ ส่วนหนึ่งเอาไว้ทำบุญ ให้แบ่งไว้อย่างนั้นไม่ได้ให้ทำหมดเลย พระพุทธเจ้าท่านให้ทำอย่างนั้นจึงจะไม่เดือดร้อนในภายหลัง ทำแล้วเดือดร้อนในภายหลังก็เรียกว่าไม่ใช่บุญ ทำแล้วมีความสุขใจอิ่มปริ่มปีติ ยินดีในคุณงามความดีที่ตนเองได้กระทำแล้วนั้น จึงจะเรียกว่าสร้างบุญสร้างกุศล สร้างคุณงามความดีเอาไว้เป็นที่พึ่งของตน ก็คือคุณงามความดีนั่นเอง ทำให้มีความอบอุ่น นึกขึ้นมาที่ไร เราได้เกิดขึ้นมาเป็นมนุษย์ โชคดีแล้วที่ได้พบพระพุทธศาสนาที่มีเหตุมีผล ว่าทำดีมีความสุข ทำบาปความชั่วมีความทุกข์เราเชื่อมั่นอย่างนั้น จึงพากันสร้างสมอบรมบารมี ชีวิตของเรา ก็มีคุณค่ามีประโยชน์ที่สุด เมื่อเรายังเกิดอยู่ในภพโศกชาติใดยังไม่ถึงนิพพานเมื่อไหร่ บุญกุศลทั้งหลายก็จะติดสอยห้อยตาม อำนาจความสะกดทำให้เรามั่งมีศรีสุขสมบูรณ์กว่าเดิมในชาตินี้ สติปัญญาที่จะดีกว่าเดิม ทรัพย์สมบัติก็จะมั่งมากกว่าเดิม อยู่บ้านอยู่ช่องดีกว่าเดิม เรียกว่าบุญกุศลส่งเสริมให้ได้รับความสุข เพราะได้ทำเอาไว้แล้วแต่ชาติก่อนจึงได้มารับผลบุญ ถ้าบุคคลได้ทำบุญด้วยตนเองที่ได้สร้างเอาไว้ เราสร้างไว้อย่างไรก็จะได้รับผลอย่างนั้น ถ้าทำบาปความชั่วทำให้เกิดทุกข์ เราก็จะได้รับผลของกรรมนั้น ทำความดีทำให้เกิดความสุขก็จะได้รับความดีตอบสนองในทางที่ดี เราเชื่อมั่นกันอย่างนี้ก็เลยสร้างสมอบรมคุณงามความดี ชีวิตของเราก็เลยมี

ประโยชน์ที่สุดที่ได้เกิดมาแล้ว เมื่อเรามองดูชีวิตว่ามีประโยชน์มีคุณค่าที่สุดอย่างนี้แล้ว เราก็ควรมีเมตตา แผ่เมตตาคุณงามความดีนี้ให้แก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย เจ้ากรรมนายเวร ญาติมิตรทั้งหลายก็ดี ผู้ที่ล่วงลับดับไปแล้ว หรือผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ก็ดีเราก็แผ่เมตตาให้ได้ เราแผ่เมตตาไปถึงเขา เขาก็ระลึกถึงเรา ก็แปลว่าจิตที่มีเมตตานั่นถึงแล้ว ถ้าเขาคิดถึงเราแปลว่าเขาได้รับส่วนบุญจากเราแล้ว ถ้าจิตวิญญาณที่ล่วงลับดับไปแล้ว เรามีเจตนาที่จะแผ่เมตตาอย่างนั้น ไปให้วิญญาณทั้งหลายที่เขาขอร้องอยู่ เป็นเปรตเป็นสัมภเวสีอยู่ ถ้าเราแผ่เมตตาไปแล้วเขาก็จะได้รับ เมื่อเขาได้รับแล้วเขามีทุกข์ก็จะได้พ้นจากทุกข์ มีความสุขก็จะสุขยิ่งขึ้นไป ก็ด้วยที่พวกเรานี้มีเมตตาต่อสัตว์โลกทั้งหลายพ้นจากกองทุกข์ไปได้ เหตุฉะนั้นตัวของเรากล้ามมีเมตตาต่อซึ่งกันและกัน ทั้งโลกของเรานี้แหละ ก็จะอยู่ด้วยความร่มเย็นเป็นสุข มองหน้ามองตากันก็ยิ้มแย้มแจ่มใสชุ่มชื่นเบิกบาน จะไปบ้านใดเมืองใด ประเทศไหนก็มีความสุขอย่างนั้นคนที่ไม่มีเมตตา จะมีแต่ความร่มเย็นเป็นสุข เหตุฉะนั้นความเมตตาเป็นของที่ชาวสะอาด เหมือนแสงสว่างแสงไฟฟ้าไฟฉายส่องสว่างไสว ไม่หมดไปไหนตั้งอยู่ในใจตนเอง คิดถึงเมื่อไหร่ใจก็มีความสุข เรียกว่ามีคุณงามความดีอยู่ที่ตนเอง เรามีคุณงามความดีอย่างนี้แหละเมื่อได้รับพรก็ให้ตั้งใจแผ่เมตตา ดังที่ได้กล่าวมานี้แล้วด้วย..